

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupeného JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, čj. MPSV-2016/44600-912, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, čj. 42 Ad 5/2016 - 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Odměna ustanovené advokátce JUDr. Monice Čírtkové **se u r č u j e** částkou **6.800 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2015, čj. 24412/2015/NYM, nepřiznal Úřad práce – krajská pobočka v Příbrami (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žalobci dávku pomoci v hmotné nouzi – mimořádnou okamžitou pomoc ve výši 2.200 Kč, o kterou žádal z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví podle § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). V odůvodnění uvedl, že žalobci v listopadu roku 2015 vznikl nárok na podání nové žádosti o opakovanou dávku – příspěvek na živobytí, která předchází jednorázové dávce mimořádné okamžité pomoci. Jelikož žalobce odmítl uplatnit nárok

na tuto dávku, nelze jej považovat za osobu v hmotné nouzi. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 19. 3. 2018, čj. 42 Ad 5/2016-39, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítal, že mu bylo odňato právo jednat před soudem, neboť jednání nebylo přes jeho žádost odročeno a zároveň mu nebyl ustanoven právní zástupce, o kterého žádal. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, rozsudek krajského soudu proto rozsudkem ze dne 19. 9. 2018, čj. 1 Ads 141/2018-66, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zamítl-li krajský soud žádost o ustanovení zástupce s tím, že k hájení stěžovatelových práv není nezbytně třeba, měl tuto skutečnost vzít v úvahu při rozhodování o žádosti o odročení jednání, či *vice versa*. Krajský soud odůvodnil neodročení ústního jednání tím, že nedostatek finančních prostředků je u stěžovatele trvalou záležitostí. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „[o]tázka trvalosti stavu, v němž se žalobce nemůže z důvodu nedostatku prostředků na cestu dostavit se k jednání, však nebyla dle Nejvyššího správního soudu v řízení dostatečně zkonmána a postavena najisto. [...] Krajský soud se měl proto komunikací se stěžovatelem pokusit zjistit, kdy stěžovateli jeho finanční situace dovolí účastnit se jednání a termín ústního jednání nařídít podle těchto zjištění. Pouze pokud by stěžovatel krajskému soudu sdělil, že v dohledné době neočekává změnu své majetkové situace, bylo by možno přistoupit k takovému řešení, jaké učinil krajský soud. Nejprve by ale Krajský soud měl v dané situaci také zvážit možnost vedení jednání prostřednictvím videokonference či v budově okresního soudu v Nymburce.“ (odst. 21 zrušujícího rozsudku).

[5] Nejvyšší správní soud krajskému soudu dále vytkl postup při doručování usnesení o neustanovení zástupce. Krajský soud o neustanovení zástupce rozhodl dne 15. 3. 2018, usnesení bylo vypraveno dne 16. 3. 2018. Vlivem delší doby poštovní přepravy bylo toto usnesení doručeno stěžovateli dne 20. 3. 2018, přičemž dne 19. 3. 2018 byl vyhlášen rozsudek ve věci samé. Nejvyšší správní soud uvedl, že v situaci, „kdy krajský soud nepochybnil, že se stěžovatel sám nemohl zúčastnit ústního jednání a zástupce, o kterého žádal, mu nebyl ustanoven, měl dát stěžovateli možnost reagovat na toto zjištění, a to zejména dostatečným časovým odstupem mezi doručením usnesení a konáním ústního jednání. Stěžovatel by tak měl například prostor zajistit si obecného zmocněnce, který by se namísto něj ústního jednání zúčastnil. Tato možnost však byla postupem soudu také zmařena, když o věci samé rozhodl dříve, než bylo stěžovateli doručeno usnesení o neustanovení zástupce.“ (odst. 23 zrušujícího rozsudku).

[6] Zbývající námitky stěžovatele Nejvyšší správní soud odmítl jako nedůvodné, případně je shledal nepřipustnými, neboť je stěžovatel neuplatnil v žalobě, ačkoliv tak mohl učinit.

II. Posouzení věci krajským soudem

[7] Krajský soud v dalším řízení v záhlaví označeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předně prověřil možnost konat jednání s využitím videokonferenčního zařízení nebo přímo v budově Okresního soudu v Nymburce. Zjistil přitom, že s ohledem na aktuální nedostatečné vybavení tohoto okresního soudu jednacími síněmi a omezený přístup k jednací síni vybavené videokonferenčním zařízením nelze v dohledné době nařídít jednání do budovy Okresního soudu v Nymburce, popř. využít videokonferenční zařízení.

[8] Krajský soud přihlédl rovněž k tomu, že ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Ad 25/2017 se žalobce ve dnech 29. a 30. 10. 2018 osobně dostavil

k tomuto soudu za účelem nahlížení do spisu a účasti při jednání. Lze tedy legitimně usuzovat, že je v aktuálních možnostech žalobce zařadit své záležitosti tak, aby se mohl osobně dostavit ke krajskému soudu za účelem účasti při jednání. S ohledem na tyto aktuální poznatky proto soud nařídil jednání v budově Krajského soudu v Praze. Devět dní po doručení předvolání k jednání předal žalobce dne 28. 11. 2018 osobně u krajského soudu opakovaný návrh na ustanovení zástupce. O tomto návrhu rozhodl krajský soud usnesením ze dne 28. 11. 2018, čj. 42 Ad 5/2016-73, a to tak, že jej odmítl. Krajský soud odročil nařízené jednání, aby měl žalobce dostatečný časový prostor (13 dnů) reagovat na zjištění, že mu nebyl ustanoven zástupce pro řízení před krajským soudem. Žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil, nežádal o odročení jednání. Krajský soud proto žalobu projednal v nepřítomnosti žalobce a rovněž v nepřítomnosti žalovaného, jenž se z jednání předem řádně omluvil.

[9] Krajský soud dále posoudil uplatněný žalobní bod, konkrétně námitku, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Krajský soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí v jeho celistvosti je patrné, že žalovaný dostal povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v plném rozsahu, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu, a vypořádal veškeré námitky uvedené v odvolání. Žalobce v žalobě nevymezil žádnou právní, skutkovou či procesní otázku, kterou se měl žalovaný zabývat i bez námitek. Krajský soud shledal, že argumentace žalobce tak je vedena výlučně v rovině teoretické, aniž by měla jakýkoliv dopad na postavení žalobce.

III. Obsah kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) neodůvodněnou kasační stížnost, kterou doplnila soudem ustanovená zástupkyně.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud neodstranil vady vytýkané Nejvyšším správním soudem v řízení o předchozí kasační stížnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že krajský soud postupoval opět zcela formálně, když pouze ověřil, že nelze vést jednání u Okresního soudu v Nymburce prostřednictvím videokonference. Sdělení, že takto jednání z technických důvodů vést nelze, zjevně postačilo k úvaze, že tím bylo snaze v tomto směru učiněno zadost. Krajský soud se nezabýval otázkou, zda by nemohl jednání uskutečnit v budově Okresního soudu v Nymburce, jak mu uložil nadřízený soud, ani zda by nebylo možné kompenzovat obtížnou situaci stěžovatele jinak, například ustanovením zástupce.

[12] Krajský soud rovněž z úřední činnosti zjistil, že se stěžovateli podařilo ojedinele k jednání v Praze dostavit, když z toho – bez jakékoliv opory v tvrzení či vyjádření stěžovatele a bez dalších důkazů – dovodil, že stěžovateli jeho finanční situace již umožňuje bez potíží k soudu cestovat a jednání se zúčastnit. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že podal řádně odůvodněný návrh na ustanovení zástupce, kterému krajský soud opět nevyhověl.

[13] Podle stěžovatele nelze rovněž přijmout argumentaci krajského soudu, že stěžovatel ani v žalobě nevymezil žádnou konkrétní otázku, kterou se měl žalovaný zabývat i bez námitek. Tím dochází jen k pokračování v pochybení, jehož se dopustil již žalovaný v předchozím řízení, tj. k absenci přezkumu rozhodnutí v zákonem požadovaném rozsahu, i bez výslovně vznesených námitek.

[14] Stěžovatel spatřuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů například v tom, že dávku mimořádné okamžité pomoci, o níž žádal, označují za nenárokovou. Dle názoru stěžovatele jde v případě, že žadateli hrozí vážná újma na zdraví, o dávku nárokovou.

[15] Další vadou řízení před správními orgány je jejich přesvědčení, že stěžovatel má svou nepříznivou až ohrožující situaci řešit prostřednictvím podání nové žádosti o přiznání příspěvku na živobytí. Tato argumentace byla již v minulosti shledána správními soudy jako vadná, neboť o nároku stěžovatele na příspěvek bylo možné rozhodnout na základě žádosti, kterou podal v červenci 2015, byť by tato dávka byla přiznána až od listopadu 2015. Už samotná skutečnost, že správní orgán uděluje účastníku řízení nesprávná poučení v tom směru, že si má podat žádost, která fakticky podána je, pouze nebyla správním orgánem projednána, je důvodem pro vrácení věci správnímu orgánu, neboť jde o vadu řízení, kterou nelze v soudním řízení zhojit.

IV. Vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný ve svém vyjádření toliko uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný, a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost má požadované formální náležitosti, byla podána včas [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a zastoupenou ustanovenou advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[18] Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná proti rozhodnutí, *jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Jak Nejvyšší správní soud konstatoval dříve ve své rozhodovací praxi (viz např. rozsudek ze dne 10. 5. 2010, čj. 2 As 6/2010-163), smyslem a účelem zákazu opakovaného posuzování téže věci je vyloučení situace, kdy by se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj závazný právní názor a tento názor byl nižším soudem respektován (k tomu srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Podle výše uvedeného rozsudku čj. 2 As 6/2010-163 *„[s]měňuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil.“*

[19] S ohledem na předdeslané je kasační stížnost v projednávané věci přípustná pouze ohledně námítky, že vady vytykané Nejvyšším správním soudem v řízení o předchozí kasační stížnosti, nebyly krajským soudem odstraněny.

[20] Pokud jde o námitku týkající nedostatečného rozsahu odvolacího přezkumu podle § 89 odst. 2 správního řádu, touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 1 Ads 141/2018-66 (viz odst. 24 rozsudku).

[21] Námitku nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů spočívající v tom, že dávku mimořádné okamžité pomoci označují správní orgány za nenárokovou, jakož i o námitku týkající se podávání nové žádosti o přiznání příspěvku na živobytí, Nejvyšší správní soud hodnotí jako nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je stěžovatel neuplatnil v žalobě, ačkoliv tak učinit mohl. Stěžovatel v řízení o žalobě před krajským soudem vedeným pod sp. zn. 42 Ad 5/2016 argumentoval výlučně nedostatečně provedeným přezkumem z úřední

povinnosti podle § 89 odst. 2 správního řádu. Nadto soud podotýká, že již v rozsudku čj. 1 Ads 141/2018-66 Nejvyšší správní soud stěžovateli nad rámec odůvodnění vysvětlil, že jeho námitka týkající se výkladu zákona o pomoci v hmotné nouzi není důvodná (viz odst. 25 rozsudku).

[22] Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval důvodností shora uvedené námítky týkající se neodstranění vad vytýkaných krajskému soudu v řízení o předchozí kasační stížnosti.

[23] Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Stěžovatel namítá, že krajský soud postupoval zcela formálně, když pouze ověřil, že nelze vést jednání u Okresního soudu v Nymburce prostřednictvím videokonference. Podle stěžovatele se krajský soud nezabýval otázkou, zda by nemohl jednání uskutečnit v budově Okresního soudu v Nymburce, jak mu uložil nadřízený soud, ani zda by nebylo možné kompenzovat obtížnou situaci stěžovatele jinak, například ustanovením zástupce.

[26] Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesouhlasí. Předně krajský soud ve svém rozsudku výslovně uvádí, že s ohledem na aktuální nedostatečné vybavení tohoto okresního soudu jednacími síněmi a omezený přístup k jednací síni vybavené videokonferenčním zařízením nelze v dohledné době nařídit jednání do budovy Okresního soudu v Nymburce, popř. využít videokonferenční zařízení. Z úředního záznamu ze dne 14. 11. 2018 založeného ve spisu krajského soudu (č. l. 64) dále vyplývá, že dne 2. 11. 2018 bylo u Okresního soudu v Nymburce zjištěno, že u tohoto soudu v současnosti fakticky působí 17 soudců, kteří mají k dispozici jen 6 jednacích síní. Při potřebě nejméně 2 jednacích dnů v týdnu na 1 soudce by bylo třeba mít k dispozici 7 jednacích síní jen pro uspokojení stávajících potřeb okresního soudu. S ohledem na skutečnost, že v současnosti jsou všechny jednací síně v budově Okresního soudu v Nymburce plně obsazeny, uvolnění jednací pro potřeby jednání Krajského soudu v Praze by bylo na úkor rozhodovací činnosti okresního soudu.

[27] Z úředního záznamu ze dne 14. 11. 2018 dále vyplývá, že krajský soud rovněž zjistil, že u Okresního soudu v Nymburce se nachází pouze jedno videokonferenční zařízení, přičemž jednací síň, v níž je umístěno, je plně obsazena. U Krajského soudu v Praze se nachází rovněž pouze jedno videokonferenční zařízení, a to v jednací síni využívané trestním úsekem krajského soudu. Správní úsek nedisponuje adekvátní jednací síní, kterou by mohl dočasně výměnou nabídnout trestnímu úseku. Z předmětného úředního záznamu je zřejmé, že krajský soud se otázkou, zda by mohl jednání uskutečnit v budově Okresního soudu v Nymburce, zabýval, avšak na základě zjištěných skutečností uzavřel, že jednání není možné u tohoto okresního soudu v dohledné době uskutečnit.

[28] V této souvislosti krajský soud poukázal na skutečnost, že ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Ad 25/2017 se žalobce ve dnech 29. a 30. 10. 2018 osobně dostavil k tomuto soudu za účelem nahlížení do spisu a účasti při jednání. Krajský soud tak učinil zcela odůvodněný závěr, že je zjevně v možnostech stěžovatele se k soudnímu jednání v budově Krajského soudu v Praze dostavit. Stěžovatel v kasační stížnosti nadto nepředestírá žádné důvody, které by vysvětlovaly, proč tomu v nyní projednávané věci (na rozdíl od věci vedené u téhož krajského soudu pod sp. zn. 48 Ad 25/2017) možné nebylo.

[29] Pokud jde o námitku týkající se neustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud podotýká, že o tomto opakovaně vzneseném návrhu stěžovatele krajský soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 28. 11. 2018, čj. 42 Ad 5/2016-73, proti kterému stěžovatel nepodal kasační stížnost. Kasační stížnost proti předchozímu usnesení v téže věci ze dne 15. 3. 2018, čj. 42 Ad 5/2016-33, kterým krajský soud rovněž nevyhověl návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud rozsudkem zamítl, tj. závěry krajského soudu o neustanovení zástupce již obstály v kasačním přezkumu (viz rozsudek ze dne 2. 5. 2018, čj. 4 As 112/2018-19; na tuto skutečnost ostatně poukazuje i Nejvyšší správní soud v odst. 22 rozsudku čj. 1 Ads 141/2018-66).

[30] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v rozsudku čj. 1 Ads 141/2018-66 nespátroval pochybení krajského soudu v samotném neustanovení zástupce, nýbrž v kombinaci této skutečnosti s neodročením nařízeného soudního jednání (viz odst. 19 a 20 zrušujícího rozsudku: „*Neustanovením právního zástupce a zároveň nevyhověním žádosti o odročení jednání tak stěžovateli nezbyl žádný efektivní nástroj, jak by mohl naplnit svoje právo osobní účasti na jednání. Takové vyústění je však dle Nejvyššího správního soudu nepřijatelné, neboť porušuje právo stěžovatele garantované mu Listinou. Jakkoliv neustanovení právního zástupce pro řízení před krajským soudem a neodročení nařízeného soudního jednání mohou být samy o sobě legitimními a zákonnými kroky, jejich kombinace v nynějším případě zabránila stěžovateli účastnit se osobně či alespoň prostřednictvím ustanoveného právního zástupce jednání v jeho věci.*“; srov. v této souvislosti rovněž rozsudek ze dne 30. 12. 2008, čj. 4 Azs 82/2008-56).

[31] Krajský soud v projednávané věci v souladu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu odročil nařízené jednání, aby měl stěžovatel dostatečný časový prostor (13 dnů) reagovat na zjištění, že mu nebyl ustanoven zástupce pro řízení před krajským soudem. Stěžovatel se však k jednání soudu bez omluvy nedostavil, a nežádal ani o další odročení jednání. Krajský soud proto žalobu projednal v nepřítomnosti stěžovatele.

[32] Nejvyšší správní soud za této situace uzavírá, že stěžovatel v projednávané věci zjevně měl možnost realizovat své ústavně garantované právo osobní účasti na jednání, avšak z vlastního rozhodnutí tohoto svého práva nevyužil. Na tento procesní postup má stěžovatel nepochybně právo, nicméně musí pak rovněž nést jeho důsledek (tj. projednání věci soudem v nepřítomnosti stěžovatele). Stěžovatel výslovně nesouhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, avšak na nařízené jednání se přesto bez omluvy nedostavil. Za této situace není proto vůbec na místě, aby stěžovatel připisoval a vytýkal krajskému soudu skutečnost, že tento soud věc projednal v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti stěžovatele.

VI. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[35] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 2. 2019, čj. 1 Ads 22/2019-28, stěžovateli ustanovil jako zástupkyni advokátku JUDr. Moniku Čírtkovou. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 7 a § 9 odst. 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění neodůvodněné kasační stížnosti) v částce 2.000 Kč (tj. 2 x 1.000 Kč), a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 600 Kč (tj. 2 x 300 Kč). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně proto činí 2.600 Kč. Částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Josefem Baxou v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupeného JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčném právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, čj. MPSV-2016/44600-912, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, čj. 42 Ad 5/2016-84,

t a k t o :

IV. Výrok IV. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Ads 22/2019-45, **se opravuje** tak, že správně zní následovně:

„**IV.** Odměna ustanovené advokátce JUDr. Monice Čírtkové **se určuje** částkou **2.600 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

V. Vykonatelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Ads 22/2019-45, **se odkládá** do doby, dokud toto usnesení nenabude právní moci.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud v bodě 35 odůvodnění rozsudku ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Ads 22/2019-45, mj. uvedl: „Podle § 7 a § 9 odst. 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění neodůvodněné kasační stížnosti) v částce 2.000 Kč (tj. 2 × 1.000 Kč), a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu nábrada hotových výdajů v částce 600 Kč (tj. 2 × 300 Kč). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně proto činí 2.600 Kč.“ (podtržení přidáno).

[2] Výrok IV. shora uvedeného rozsudku však zní: „**IV.** Odměna ustanovené advokátce JUDr. Monice Čírtkové se určuje částkou 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“ (podtržení přidáno).

[3] Ze shora uvedeného je zřejmé, že při zpracování písemného vyhotovení rozsudku došlo ve výroku IV. ke zřejmé nesprávnosti, neboť výše odměny ustanovené advokátce, která je v něm uvedena, neodpovídá částce uvedené v bodě 35 odůvodnění rozsudku.

[4] Podle § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož

i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

[5] V souladu s citovanými ustanoveními a ve spojení s § 120 s. ř. s. tedy předseda senátu bez návrhu opravil zjevné nesprávnosti tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto opravného usnesení. Jelikož se oprava týká výroku rozsudku, předseda senátu současně výrokem II. odložil vykonatelnost rozsudku ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Ads 22/2019-45, do doby, dokud toto opravné usnesení nenabude právní moci.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu